

PEKATU AITORTUA

(Peccato confessato)

R. Bozas-Urrutia

euskeratzaile

Giovanni Guareschi

“Mondo piccolo“

(Don Camillo)’ tik

Aoan illerik ez duten orietakoa zan D. Camilo. Eta aldi hartan, etxejabe zaharren eta neska gazte batzuen artean harako naspil zikin hura gertatu zanean, aoan illerik gabe mintzatu zan. Igande hartako mezatan, askotariko itzaldi dotore bat ematen asi zan; bañan, alako batean latsa galdu aietako bat, ortxe, aurreneko lerroan eserita nabaitu zueneko, bere onetik atera zan osotoro. Eta, predikua etenik eta aldare Nagusiko Kristo’ren hurua, entzun ez zezan noski, zapi batez estalirik, ukabillak gerrian ipiñi zituen eta bere gisako bukaera bat eman zion sermoiari. Ain izugarriak ziran gizakotearen aotik irten-dako trumoiak, eta ain lodiak esaten zituenak, (non) dardar batean jarri (bait) zuen elizatzoko sapaia osoa.

Elekziorne-egunak etorri ziran; eta, jakiña, argi ta garbi agertu zuen D. Kamilo’k, ezkertarren Burueri buruz buruan zeukan iritzia. Orregatik edo, Zorioneko illunabar batean, apeztegirako bidean zoalarik, kapa batean bildutako gizon aundi bat esi-artetik ageri ta atzealdetik urbildu zitzaion; eta, D. Kamilo, bizikletaz eta onen eldulekutik zintzilika zegoen pardelxoaz (70 arraultz bait-zeramazkien bertan) tratatuta zegoela aprobetxaturik, makillada bat galanta ezarri zion bizkarrean. Gero, lurrak irentsita bezela, izkutatu egin zan.

Ez zion D. Kamilok gertaera hartaz ezer esan iñori. Apezteixera eldu, arrautzak beren lekuan jarri ta elizara joan zan Jesus’ekin bazarre egitera, zalantzaldi guzietan egin oi zuenez.

—Zer egin bear dut? galdetu zion.

—Ur-olio piska batekin bizkarra igurtzi eta ixillik egon, erantzun zion Jesus'ek aldare gainetik. Iraiñak barkatu bear dituk. Hau duk eginbidea.

—Bai egia Jauna, baiñan kasu ontan ez gera iraiñez ari, makil-kadaz baizik.

—Zer esan nai duk? —Jesus'ek eztiki— Gorputzari egindako iraiñak, izpirituari egindakoak baiño mingarriagoak ote dituk?

—Zuzen zaude Jauna; baiña, auxe da gogoan euki bear duzuna, alegia, zure ordezkari bat makillaz jotzen duena, zu zerori iraintzen zaituela; nigatik ez, zugatik asaldatzen naiz batez ere.

—Eta, ez ote nindukan ni, i aizen baiño Jainkoaren ordezkariago? Eta ez ote diat gurutzen josi nauena barkatu?

—Arrazoika egiterik ez dago zurekin. Beti azken itza zure. Egin bedi zure nai santua. Barkatu egingo dut bai. Baiñan, gogora zaitetz, baldin «horiek», nere ixiltasunaz arroxkoturik, nere kalabaza hau puskatzen ba didate, zure gainera eroriko dala errua, erantzukizuna. Testamentu Zaharreko zatitxo batzuk aipa nezazke nik...

—Don Kamilo...! nori ta neroneri etorriko atzaidak Testamentu Zaharraz mintzatzera? Bestaldetik, datorrena datorrela, nere gain artzen dut. Baiñan, esan dezagun bien artean: ederki etorriko zaik astiñaldi hori, ea ikasten dukan nere etxean politikarik ez egiten.

Barkatu egin zuen D. Kamilok. Baiñan, zertxobait gelditu zitzaion eztarrian barrena, legatz-arantza bat bezela: bizkarra nork berotu zion jakin naia.

* * *

Egunak igaro ziran. Eta, arrats batez, aitortegian zegoela, orra zer ikusten duen D. Kamilo'k: xare-zearretik: ezkertarren Buru zan Pepone'ren arpegia bera. Pepone aitortzera etorria! Nornai aboa zabal-zabalik uztekoa zan huraxe! Barrua poztu egin zitzaion D. Kamilo'ri.

—Jainkoa irekin, anaitxo! Haren bedeinkazio santuaren, iñor baiño premiagoan arkitzen aizen orrekin! Aspaldi duk aitortzen ez aizela?

—1918'tik.

—Batek zekik ba, zenbat eta zenbat pekatu egin ez ote ditukan, 28 urte auetan, buruan dauzkaken ideia polit horiek dirala kausa...

—Bai ba, mordoska bat —Peponek, suspirioka.

—Esate baterako? —Esate baterako, orain bi illebete makillatu egin zaitut.

—Larria duk hori gero! Jainkoaren ordezkari bat iraintzean, Jainkoa bera iraintzen da.

—Damaturik nago ordea! esan zuen Pepone'k —Gaiñera, zu ma-kilkatzean, ez dizut egin ordezkaria zeralako, nere politiko-etsaia zeralako baizik. Aulaldi bat izan nuen, orratx.

—Orrezaz kanpo, eta ire partidu deabruzko hortakoa izateaz gaiñera, ba al duk beste pekatu larririk?

Zakua ustu egin zuen Pepone'k.

Trapu asko ez euki zaku hark, eta D. Kamilo'k laister biali zuen. ogeitxo bat Aitagure ta Agur Mari aginduta. Gero, Pepone petril aurrean makurtzera zoan bitartean, D. Kamilo Gurutze-azpi azpiko txokoa jarri zan belauniko.

—Jesus —esan zuen— barka nazazu, baiña zanpa-zanpa egin bear dut.

—Ezta pentsatu ere! Barkatu egian diat nik; ik ere barkatzea duk. Benetako gizon prestua duk hori.

—Jesus, ez fidatu gorriez! Guri adarra nundik joko ibiltzen dira horiek beti. Begira zaiozu haren arpegi maltzurriari.

—Beste guziena bezalakoa. D. Kamilo, bihotza mingoztuta daukak ik.

—Jesus, baldin ongi zerbitzatu ba-zaitut, egin zadazu mesede bat! Utzi zadazu kandelatxo hau haren bizkarrean austen! Zer da gero kandela bat, nere Jesus maite hori?

—Ez —erantzun zuen Jesus'ek—. Bedeinkatzeko dituk ik eskuak, ez jotzeko.

Hasperen egin zuen D. Kamilo'k. Makurtu ta txoko hartatik irten zan. Gero, aitaren egiteko aldareruntz biurtuta, bere otoitzetan murgildurik zegoen Pepone'ren atzean aurkitu zan.

—Ongi da —zinkuriñatu zuen, eskuak elkartuaz eta Jesus'i begiratu bat boteaz—; eskuak dira hedeinkatzekoak, ez ordea oiñak!

—Egia duk hori ere! esan zuen Jesus'ek aldare gaiñetik —baiñan... kontuz gero, D. Kamilo! Bat bakarrik!

Ostikoa tximista bezela atera zan. Begi-klisk bat ere egin gabe artu zuen Pepone'k. Zutitu zan gero, eta hasperen egin zuen, la-saiturik.

—Amar miñutu zan horrexen zai nengoela! esan zuen —Orain obetoxe sentitzen naiz.

—Baita ni're! —oju egin zuen D. Kamilo'k. Arin-ariñ zeukan biohotza, zerua bezin bare ta garbia.

Jesus'ek ez zuen deus ere esan. Baiñan ezagun zuen, bera ere pozik zegoela.

Madrillen, 1969-Abendua'k 25.

BOZAS-URRUTIA'TAR ERROI BA.